

lletres lluminoses sobre la terra a la gent del planeta Marte, la següent pregunta: ¿QUÉ VOLEU?

Admetent los reunits que Marte estava molt més adelantat en el camí del progrés que nosaltres, no era difícil creure que els seus habitants sabrien l'idioma francès per esser aquest el més generalitzat en Europa i el que més s'usa en la telefonia i telegrafia universal. Així, doncs, l'idioma de la pregunta seria en francès.

Mes, com escriure aixó, i on escriure per esser llegit amb facilitat per a els veïns d'aquell planeta?

Després de molt rumiar i discutir, s'acordà per unanimitat, i desseguida es posà en pràctica, el següent plan d'investigació.

Aplanar tot lo desert del Africa Central, fer desaparèixer els oasis d'aquelles immenses i selvatges terres, i conquerir els seus pobladors habitants, feréstecs menjadors de carn humana si algú cop se'ls presenta ocasió per a tastarne. Una volta aixó fet, estendre un grandiosíssim i fenomenal paper demunt d'aquella immensa planuria, i, amb tinta químicament preparada, per a ferla lluminosa, escriure la consabuda pregunta: ¿QUÉ VOLEU?

Set mesos i alguns dies dura aquesta gran feina, al cap dels quals s'havien gastat vintidós billons de pessetes.

Les lletres de la pregunta feien de llargada 150 hores cada una. La tinta anava en bocois i aquests eren arrastrats per parelles de bous.

Una volta tot llest, els sabís feren via cap a l'observatori de Gabón i allí esperaren la resposta. Aquesta no's feu esperar més que vintiquatre hores, al cap de les quals, cada quart es rebia una lletra, també lluminosa, fins arribar a tres. Aquestes deien, contestant a la pregunta ¿Qué voleu? — RES.

Una contesta així els deixà com qui diu estabornits; mes refets de nou, varen posar un altre immensament gran full de paper demunt del primer, amb aquesta nova pregunta:

—¿Doncs per qué ens feu signes?

Marte contestà seguidament;

—NO PARLEM AMB VOSALTRES, TARUMBAS, SINO AMB GENT DEL PLANETA SATURNO.

PICAROL.

C R O N I C A

El domingó realizó la Agrupación «Joveutut Alhambrina» su anunciada excursión. En el primer tren se dirigieron al Empalme y desde allí a Arenys de Mar, donde celebraron un opíparo banquete. Hubo brindis entusiastas. En el último tren llegaron, a ésta, de Barcelona, contentos y satisfechos de la esplendidez con que fueron agasajados. Los expedicionarios eran 24.

En el «Aplech de la Sardana» celebrado en Las Planas el domingó por la tarde realizó acto de presencia casi toda la juventud granollerense residente en la capital. Desde ésta, 8 fueron los jóvenes que acudieron a la fiesta, algunos con la correspondiente barretina.

El miércoles por la noche, la «Lliga Regionalista» de ésta acordó en principio disolverse. Para que sea definitiva la disolución parece que sólo espera como cuestión de trámite, el *placet* de la «Lliga Regionalista» de Barcelona o de alguno de sus prohombres. Uno de los individuos de la Junta nos decía que puede, por lo tanto, darse ya como disuelta la «Lliga Regionalista» de esta villa.

Otro individuo de la Junta de la «Joveutut Nacionalista» domiciliada en la Plaza Mayor, nos aseguraba que también será un hecho la disolución de dicha entidad. Lo hubiera sido ya a no ser los diversos pareceres sobre el modo y forma de realizar la disolución.

Susúrrase de nuevo si la Compañía del ferrocarril de Francia va a resolver definitivamente el trazado que ha de tener la vía al pasar por ésta. Hay quien aseguraba que además de la reforma citada, implataria desde aquí a Barcelona la tracción eléctrica.

Bueno que cada *quisque* vaya al paso o a la velocidad que mejor le acomode. Bueno, decimos, pero siempre que tenga en cuenta que puede dejar mal parado a cualquier hijo de vecino. Los

